

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΒΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συντάσσεται υπό τῆς Γραμματείας τῆς Παιδείας ἡ καὶ ἔχον παιδιῶν περιοδικὸν συγγραμμᾶ, ἐκδοτὶς κερκοῦν εἰς τὴν γλῶσσαν ἡμῶν ἑλληνικῆς, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἡ ἀνεγνώσθη ἀριστῶν καὶ χρησιμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΝΔΑΘΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λαπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, Ἐναντὶ Χρυσασπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 6 Σεπτεμβρίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 37

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια ἴδε Σελ. 281)

Ὁ Ἀυτοκράτωρ ἀνεπαύετο ἀπὸ τὰς ἐργασίας του καὶ τὰς φροντίδας, διασκεδάων μὲ τὸν υἱὸν του. Τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος ἔπρεπε νὰ τον ἔχη πλησίον του καὶ ἔδλεπε τότε ἓνα Μέγαν Ναπολέοντα νὰ καθίζη τὸν υἱὸν του ἐπάνω εἰς τὰ γόνατά του, μὲ ὄσση ἀφέλειαν καὶ ὁ ἰδικὸς σαπατὴρ σὰς ἐκάθιζεν ὅταν εἴσθε μικροί, ἢ καθίζει ἴσως ἀκόμη τὸν μικρόν σας ἀδελφόν. . . Τρώγων δὲ ὄλονεν (μὲ τὴν συνήθη του ἄλλως ταχύτητα, διότι δὲν ἐκάθητο πολλὴν ὥραν εἰς τὴν τράπεζαν), ἔπαιζε καὶ ἐγελοῦσε μαζὶ του, τὸν διεσκέδαζε μὲ διάφορα ἀστεῖα, τοῦ ἔβαζεν εἰς τὸ στόμα κανένα ψυχουλάκι, ἢ ἔβουτουσε τὸ δάκτυλόν του εἰς τὴν σάλτσαν καὶ τοῦ το ἔδιδε κατόπι νὰ το βυζάξῃ, πασαλείφων ἑλεσιναὶ τὸ προσωπάκι του. . . Τὸ παιδίον ἐφώναζεν ἀπὸ τῆς χαρᾶν του, ἢ κόμισαν Μοντεσκιου δυσηρεστεῖτα, ὁ Ναπολέων ἐγέλα. Ἡ παιδαγωγὸς δὲν ἦτο διόλου εὐχαριστημένη. Εἶχε φέρῃ ἓν παιδίον ὠραῖον, καθαρὸν καὶ εὐπρεπές, χωρὶς ἴχνος κηλίδος ἐπὶ τοῦ χαριτωμένου ροδίνου προσωπίου, χωρὶς ἴχνος κηλίδος ἐπὶ τῶν καταλευκῶν ἐνδυμάτων καὶ τῆ ἔδιδον ὀπίσω ἓν παιδίον μὲ φορέματα ζωρμένα, μὲ μάγουλα λεγδωμένα, μὲ χεράκια ἀκάθαρτα. . . Οὔτε κἂν τῆ ἐπετρέπετο νὰ ἐπανορθώσῃ ἐξ ὀλοκλήρου

τὴν βλάβην, τὴν ὁποίαν εἶχον προξενήσῃ οἱ πατρικοὶ χαριεντισμοί. Ἀπλῶς καὶ ἐν βίᾳ ἔπρεπε νὰ σπογγίσῃ μ' ἓν μᾶκτρον βρεγμένον τὰ μάγουλα καὶ τὰ χεράκια τοῦ παιδίου, διότι εὐθὺς ἀμέσως ὁ Ἀυτοκράτωρ τὸ ἐκάθιζε καθαλικευτὰ εἰς τοὺς ὤμους του καὶ το ἔπερνε εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἐκεῖ, κρατῶν τὸ παιδίον εἰς τὰς ἀγκάλας, ἢ ἐπὶ τῶν γονάτων, ἀνεγίνωσκε

τὰ ὑπομνήματα, ὑπέγραφε τὰ διατάγματα, ἔκαμνε ὄλον του τὴν ἐργασίαν, μεταβαίνων ἀλληλοδιαδόχως ἀπὸ τοῦ γραφείου του εἰς τὴν πολυθρόναν του, τοποθετημένην πλησίον τῆς ἐστίας, καὶ σφίγγων ὄλον ἐπὶ τοῦ στήθους τὸν υἱὸν του. Εἶχε διατάξῃ νὰ του κόψουν πολλὰ καὶ ποικίλα ξυλακία ἀπὸ ἔβενον, ἀπὸ ἀνακάριον, ἀπὸ καρυδιᾶν κτλ. διαφόρων σχημάτων καὶ μεγεθῶν, καριστῶντα τάγματα, ἴλας, πυροβολαρχίας κτλ. Ὅταν ἤθελε νὰ μελετήσῃ κανὲν πολυπλοκὸν στρατηγικὸν σχέδιον, τὰ παρέτασεν ἐπὶ τοῦ τάπητος τοῦ γραφείου του. Ὁ μικρὸς Βασιλεὺς, ἐξηλωμένος χαμαὶ, πλησίον τοῦ Ἀυτοκράτορος, ἐξελάμβανε τὰ ξυλακία αὐτὰ εἰς παιγνίδια καὶ ἤθελεν αἰώνως νὰ τα πιάνῃ, συγχύζων καὶ πολλάκις καταστρέφων τὰ σχέδια τοῦ πατρὸς του. Ἀλλ' ἐκεῖνος χωρὶς νὰ ταραχθῇ, χωρὶς νὰ θυμώσῃ, ἔπερνε μὲ τρόπον ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ παιδίου τὰ ξύλα, τὰ ἐποποθεῖ ἐκ νέου καὶ χωρὶς παράπονον, ἤρχιζε πάλιν τὴν ἐργασίαν του.

«Δύο πρόβατα μὲ πτερωτὰ λοφία ἔσυρον τὸ ἀμαξάκι.» (Σελ. 290, στήλ. α'.)

ἔγινετο παραπολύ ἀνυπόφορος, ὁ Ἀυτοκράτωρ ἐκάλεε τὸν Ἐκτορα, διὰ νὰ παίξῃ μαζὶ του. Ἐγίνετο τότε χαλασμός κόμου μέσα εἰς τὸ γραφεῖον: γέλια, κωμῆγιά, ξεφωνητά. Ἀλλ' ἡ δύναμις, διὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀυτοκράτωρ συνεκέντρον τὴν προσοχὴν του ἦτο τόσο μεγάλη, ὥστε κατάρθωνε νὰ πομονοῦται μέσα εἰς ὄλον αὐτὸν τὸν ὄβρυδον, καὶ νὰ ἐξακολουθῇ τὴν σπουδαιοτάτην ἐργασίαν του, ὡς ἐάν ἐπεκράτει περὶ αὐτὸν ἡ ἐντελεστέρα σιγὴ καὶ ἡρεμία!

Εν τούτοις δυσκόλως θα εύρισκέ τις άλλο παιδίον τόσον ώραιον, τόσον εύφυές, τόσον ανεπτυγμένον, σχετικώς μέ την ηλικίαν του, όσον ήτο ο μικρός Βασιλεύς. Οι Παρισιοί τον έλάτρευον και μετά πάθος έπεζήτουν το χάριεν μειδιάμα του εϊς το Κεραμεικόν δε όπως και εϊς το Σαιν-Κλου έτρεχαν να τον θαυμάσουν μέσα εϊς το άμαξάκι του, το κατάχρυσον και κατάκομφον, δώρον της θείας του, της Βασιλίσσης της Νεαπόλεως. Δύο πρόβατα ούλότριχα και χιονόλευκα, με λωρία και κομήματα έρυθρά και με περωτά λωρία επί της κεφαλής, έσυρον το άμαξάκι αυτό, και έσχημάτιζαν σύναλον άληθώς θελκτικόν και χαριτωμένον.

Ό,τι δήποτε εζήτει κανείς από τον Αυτοκράτορα, εν όνόματι του Βασιλέως της Ρώμης, έπρεπε να εϊνε βέβαιος ότι θα το έπιτύχη. Διά τούτο, μίαν ώραιαν πρωίαν έαρινήν, ενφ αι ύψηλάι καστανείαι του δάσους του Σαιν-Κλου έβριπτον την ροδίην χιόνα των επί του μικρού βασιλικού όχηματος, νεανίσκος φέρων την στολήν των Παιδών της Φρουράς και κρατών ένα μεγάλον φάκελλον, έτρεξε προς τον μικρόν Βασιλέα και του τον ένεχείρισε. Εκείνος εκύτταξε τον φάκελλον προς στιγμήν, ένόησε βεδαίως ότι ως παιγνίδιον δεν ήτο και πολύ έλκυστικός δι' αυτόν, και τον παρέδωσε εϊς τον πατέρα του, ο όποιος εδάδιζε παρά το πλευρόν της άμαξής.

Ο Αυτοκράτωρ τον απεσφράγισεν. Ητο αναφορά υπογεγραμμένη υπό του Ιωσήφ Λεφέβρ, διά της οποίας ούτος παρεκάλει την Αυτού Μεγαλειότητα, τον Βασιλέα της Ρώμης, να μεσιτεύση παρά τω Αυτοκράτορι, διά να τω έπιτρέψη να τον ακολουθήση εϊς την έστρατείαν, ή οποία παρεσκευάζετο.

- Ανήκεις εϊς το σώμα των Παιδών της Φρουράς; ήρώτησεν ο Ναπολέων.
- Μάλιστα, Μεγαλειότατε.
- Διατελείς εν άδεία;
- Όχι, Μεγαλειότατε.
- Πώς λοιπόν έτόλμησες να εξέλθης;
- "Ηθελα να ιδώ τον μικρόν Βασιλέα... έψιθύρισε το παιδίον.
- Και έφυγες από το σχολείον κρυφά;
- Μάλιστα. Έπήδησα από τον ταίχον του κήπου.
- Πολύ σοβαρόν αυτό!... Και πόσων ετών εϊσαι;
- Δεκατεσσάρων.
- Και πώς θέλεις να πάρω εϊς τον πόλεμόν ένα παιδί δεκατεσσάρων ετών;
- Ω, Μεγαλειότατε! σας ίκετεύω...
- Μα εϊς τί εϊμφορείς να χρησιμεύσης;
- Τί ήξεύρεις να κάμνης;
- Ήξεύρω να κτυπώ το τύμπανον.
- Γι' να ιδούμε!
- Διάταξε τον παριστάμενον γρεναδιέρον να φέρη ένα τύμπανον.

— Κτύπησε μίαν έφοδον! εϊπεν ο Αυτοκράτωρ.

Ο μικρός ήρπασε τα πληκτρα και ήρχισε να κρούη θορυβώδως και γοργώς το τύμπανον, προς μεγάλην χαράν του Βασιλέως της Ρώμης, ο όποιος έσηκώθη όρθιος εϊς την άμαξάν του και έχειροκρότει, φωνάζων: Κι' άλλο! κι' άλλο!

— Πολύ καλά, εϊπεν ο Αυτοκράτωρ προς τον μικρόν τυμπανιστήν. Τώρα κτύπησε μίαν υποχώρησιν!

— Υποχώρησιν; εϊπεν ο Ιωσήφ. Δεν ήξεύρω εγώ υποχώρησιν... και τί να την κάμω;

Ο Ναπολέων έσυρε το ώτίον του μικρού, γελών καταυχαριστημένος.

— Πολύ καλά, εϊπε. Τώρα θα έπιτρέψης εϊς την Σχολήν.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Και θα ταής εϊς περιορισμόν, διά την φυγήν σου!

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

— Αφ' ου λοιπόν ήξεύρης να κτυπάς έφοδον, θα σε πάρω μαζί μου εϊς την προσεχή έστρατείαν. Εύχαριστήσε τώρα τον Βασιλέα της Ρώμης, ο όποιος μου έπαρουσίασε την αναφοράν σου.

Ο μικρός τυμπανιστής εστάθη ακίνητος και εϋθυτενης πρό της άμαξής, έχαιρέτισε στρατιωτικώς και εϊπεν:

— Εύχαριστώ, Μεγαλειότατε!

Κατόπι ανακράξας «Ζήτω ο Βασιλεύς της Ρώμης!» εγίνεν άφαντος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ο ΣΩΤΗΡ ΤΟΥ ΕΚΤΩΡΟΣ

— Δεν εϊνε ζήτημα ότι παχαίνω φοβερά! εϊπε μίαν ήμέραν ο Ναπολέων προς τον φίλον του Δυρόκ, φορών πρασίην κυνηγετικήν στολήν με χρυσά σαιράδια, την όποιαν εϊχε να φορέση πολύν καιρόν. Βλέπετε ότι μόλις και μετά βίας την κουβόσω... Πρέπει να κάμνω γυμναστικήν, διά να διατηρήσω την σωματικήν μου ζωηρότητα και να διαφεύσω τας άγγλικάς εφημερίδας, αι όποιαι γράφουν ότι εϊμαι ασθενής. Έγώ ασθενής! Ποτέ δεν ήμουν καλλίτερα!

— Αν επάχυνα όλίγον, ή κίνησις θα με κάμη να λιγνέσω. Άς νομίζουν αυτοί όσον θέλουν ότι δεν ήμφορώ πλέον να κάμω τίποτε! θα τους αποδείξω ότι δεν υπάρχει εϊς τον κόσμον άνθρωπος ενεργητικώτερος από εμέ!

Τω όντι, ο Αυτοκράτωρ κατά το 1813 δεν όμοιάζε διόλου με τον ισχνόν και νευρώδη νικητήν του Αρχόλου και του Μαρέγγου. Αυτός ο Έκτωρ ήτο ήναγκασμένος να το όμολογήση: όλίγον άκόμη και ο έπίγειος Θεός του θα εγίνετο παχύτερος και από αυτόν τον μάγκικα-Δαγκέν!

Διά να καταπολεμήση την κινδυνώδη ταύτην τάσιν προς το πάχος, ο Αυτοκράτωρ, ο όποιος άλλως τε δεν παρη-

μέλει την γυμναστικήν όσάκις αι ύποθέσεις του Κράτους το επέτρεπον, εϊχε δεχθή και την πρόσκλησιν του πρίγκιπος Βάγκραμ — του άλλως λεγομένου Μπερτιέ, δουκός του Νεφσάτελ, στρατάρχου της Γαλλίας και Αρχικυνηγού του Αυτοκράτορος, — να μεταβή προς κυνηγεσίαν εϊς το εν Γκρομπουά κτήμα του, απέχον περί τα είκοσι χιλιόμετρα εκ Παρισίων, επί της όδου της άγούσης εϊς Μελόναν.

Η Αυτοκράτειρα μετά των κυριών της αύλης μετέβησαν εκεί δι' άμαξών ο δε Αυτοκράτωρ — χάριν γυμναστικής πάντοτε, — μετέβη έφιππος, συνοδευόμενος υπό τινων αύλικών, μεταξύ των όποιών και ο Έκτωρ.

Εϊς όλην την Αυτοκρατορίαν δεν υπήρχε μέρος καταλληλότερον προς κυνηγεσίαν από το κτήμα του Γκρομπουά.

Ο Μπερτιέ, ως αρχικυνηγός, το εϊχε διασκευάση θαυμασίως. Υπήρχον εκεί θηράματα παντός είδους, λαγωοί, κόνιλοι, δορκάδες, έλαφοι, αγριόχοιροι και διάφορα πτηνά.

Όλοι οι θεράποντες του πρίγκιπος Νεφσάτελ, — ιδιαίτεροι κυνηγετικοί θεράποντες, με στολήν χρυσοπρασίνην και με το θηρευτικόν κέρας άνητημένον από του ώμου, — ήσαν επί ποδός και συνεχράτου τον τους κύνας, οι όποιοι εγαύγιζαν ανυπομονούντες να όρμήσουν επί τα ίχνη του θηράματος. Από της προτεράιας, εϊχον τεθή τα «σημάδια» δηλαδή οι μικροί εκείνοι πάσσαλοι, οι δεικνύοντες την όδόν, την όποιαν εϊχεν ακολουθήση ή έλαφος, ή εκλεχθεϊσα διά την κυνηγεσίαν ως τόπος δε συναντήσεως των κυνηγών όλων ώρίσθη μικρά πλατεϊα εϊς κάποιαν άπρστασιν από του πύργου.

Κατ' άρχάς πρέπει να εξαναγκασθή το ζώον να εξέλθη από το κρησφύγετόν του. Προς τούτο οι κύνες αφίνονται ελεύθεροι όρμούν επί τα ίχνη της ελάφου, οι δε κυνηγοί έφιπποι τρέχουν κατόπι των.

Αι κυρίαί θα τους ήκολούθουν, άλλαι μεν εφ' άμαξής, όπως ή Αυτοκράτειρα άλλαι δε έφιπποι.

Εϊνε ώραία ή στιγμή αυτή. Αι ύλακαι των κυνών συνοδεύουν τους όξεις ήχους των κεράτων, με τα όποια οι θεράποντες σάλπιζουον, διά να τους παρατρύνουν. Οι ίππεις αρχίζουν τον ταχύν καλπασμόν. Το ζήτημα εϊνε πόως θα προπορευθή και θα φθάση το ταχύτερον εϊς το μέρος όπου κρύπτεται ή έλαφος.

Νά την! έράνη. Το άτυχές ζώον πηδά έξω της λόχμης, όθεν το διώκουν οι κύνες. Χαράς έπιφωνήσεις εξέρχονται από όλα τα στόθη. Άλλα νέον σάλπιγμα άντηχεί τώρα: Διατάσσει την έφοδον. Και οι κυνηγοί τρέχουν, όρμούν, ακολουθούντες τα ίχνη του ζώου.

["Επεται συνέχεια"] ΓΡ. ΕΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

1 Σεπτεμβρίου. ΔΙΑΖΟΥΣΑ ή φυσιογνωμία και εξαιρετική ή σημασία της πρώτης Σεπτεμβρίου.

Αλλοτε από την ήμέραν αυτήν ήρχιζε το νέον έτος σήμερον από αυτήν αρχίζει το σχολικόν έτος. Επομένως δια τα παιδιά εξακολουθεί να εϊνε ο σπουδαιότερος χρονικός σταθμός.

Οι ζώντες εϊς τας Αθήνας δεν κινδυνεύουν να λησμονήσουν ότι εϊνε πρώτη Σεπτεμβρίου άρκει να εξέλθουν εϊς το παράθυρον και να κυτάξουν τον δρόμον γεμάτον κάρρα, γεμάτα έπιπλα... Εϊνε ή ήμερα της αθηναϊκής μετοικεσίας. Επομένως σπουδαιότατος χρονικός σταθμός δια τους ιδιοκτήτας και τους ένοικιαστάς.

Άλλα πόσον μεγαλότερον εϊνε το ενδιαφέρον, πόσον ζωηρότερα ή συγκίνησις των παιδιών! Σήμερον εϊνε ή δευτέρα των Πρωτοχρονιά. Και πόσον διαφέρει από την άλλην, την καθαυτό Πρωτοχρονιάν, την ήμέραν των δώρων, των υψών, των γλυκυσμάτων, των παιγνιδίων, του θορύβου, της χαράς!... Ίδου άληθώς μία Πρωτοχρονιά πλέον σοβαρά, πλέον καλωδής, πλέον σιωπηλή, πλέον ιερά... Αγοράζουν και σήμερον οι γονείς δώρα δια τα παιδιά των αλλά δώρα πολυτιμώτερα και διαρκέστερα: τα βιβλία του σχολείου. Δέχονται και σήμερον εύχας τα παιδιά, προεπομένα εϊς το Σχολείον άλλ' εύχας εϊ δικωπέρως, εύχας προόδου, λέξεις και φιλήματα ενθαρρύνσεως δια τον νέον άγώνα τον όποιον αρχίζουν.

Η έναρξις των μαθημάτων, ή έναρξις της εργασίας, μετά την διακοπήν και την ανάπαυσιν... Άλλ' υπάρχει ιερωτέρα και επιβλητικώτερα στιγμή; Δύναται τις να φαντασθή χαράν πλέον υπερήφανον και βαθειάν, από εκείνην, ή όποια πληροί σήμερον τα στόθη του χαλού, του φιλοπόνου παιδιού, έπιστρέφοντος και παλιν εϊς το σχολείον του, εισερχομένου εϊς την νέαν του τάξιν, καθημένου εϊς την νέαν θέσιν, την όποιαν κατέκτησε διά της εργασίας του παρελθόντος έτους, και αρχίζοντος από σήμερον νέους άγώνας, νέας προσπάθειας διά νάνέλθη άκόμη ύψηλότερον εϊς την μεγάλην αυτήν κλίμακα της προόδου;

Ό πρώτη Σεπτεμβρίου, άθλητήν πρωτοχρονια των μαθητών, πόσον μου φαίνεται συγκινητική!...

Η έναρξις των μαθημάτων, ή έναρξις της εργασίας, μετά την διακοπήν και την ανάπαυσιν... Άλλ' υπάρχει ιερωτέρα και επιβλητικώτερα στιγμή; Δύναται τις να φαντασθή χαράν πλέον υπερήφανον και βαθειάν, από εκείνην, ή όποια πληροί σήμερον τα στόθη του χαλού, του φιλοπόνου παιδιού, έπιστρέφοντος και παλιν εϊς το σχολείον του, εισερχομένου εϊς την νέαν του τάξιν, καθημένου εϊς την νέαν θέσιν, την όποιαν κατέκτησε διά της εργασίας του παρελθόντος έτους, και αρχίζοντος από σήμερον νέους άγώνας, νέας προσπάθειας διά νάνέλθη άκόμη ύψηλότερον εϊς την μεγάλην αυτήν κλίμακα της προόδου;

Ό πρώτη Σεπτεμβρίου, άθλητήν πρωτοχρονια των μαθητών, πόσον μου φαίνεται συγκινητική!...

Η έναρξις των μαθημάτων, ή έναρξις της εργασίας, μετά την διακοπήν και την ανάπαυσιν... Άλλ' υπάρχει ιερωτέρα και επιβλητικώτερα στιγμή; Δύναται τις να φαντασθή χαράν πλέον υπερήφανον και βαθειάν, από εκείνην, ή όποια πληροί σήμερον τα στόθη του χαλού, του φιλοπόνου παιδιού, έπιστρέφοντος και παλιν εϊς το σχολείον του, εισερχομένου εϊς την νέαν του τάξιν, καθημένου εϊς την νέαν θέσιν, την όποιαν κατέκτησε διά της εργασίας του παρελθόντος έτους, και αρχίζοντος από σήμερον νέους άγώνας, νέας προσπάθειας διά νάνέλθη άκόμη ύψηλότερον εϊς την μεγάλην αυτήν κλίμακα της προόδου;

Ό πρώτη Σεπτεμβρίου, άθλητήν πρωτοχρονια των μαθητών, πόσον μου φαίνεται συγκινητική!...

Η έναρξις των μαθημάτων, ή έναρξις της εργασίας, μετά την διακοπήν και την ανάπαυσιν... Άλλ' υπάρχει ιερωτέρα και επιβλητικώτερα στιγμή; Δύναται τις να φαντασθή χαράν πλέον υπερήφανον και βαθειάν, από εκείνην, ή όποια πληροί σήμερον τα στόθη του χαλού, του φιλοπόνου παιδιού, έπιστρέφοντος και παλιν εϊς το σχολείον του, εισερχομένου εϊς την νέαν του τάξιν, καθημένου εϊς την νέαν θέσιν, την όποιαν κατέκτησε διά της εργασίας του παρελθόντος έτους, και αρχίζοντος από σήμερον νέους άγώνας, νέας προσπάθειας διά νάνέλθη άκόμη ύψηλότερον εϊς την μεγάλην αυτήν κλίμακα της προόδου;

Ό πρώτη Σεπτεμβρίου, άθλητήν πρωτοχρονια των μαθητών, πόσον μου φαίνεται συγκινητική!...

Η έναρξις των μαθημάτων, ή έναρξις της εργασίας, μετά την διακοπήν και την ανάπαυσιν... Άλλ' υπάρχει ιερωτέρα και επιβλητικώτερα στιγμή; Δύναται τις να φαντασθή χαράν πλέον υπερήφανον και βαθειάν, από εκείνην, ή όποια πληροί σήμερον τα στόθη του χαλού, του φιλοπόνου παιδιού, έπιστρέφοντος και παλιν εϊς το σχολείον του, εισερχομένου εϊς την νέαν του τάξιν, καθημένου εϊς την νέαν θέσιν, την όποιαν κατέκτησε διά της εργασίας του παρελθόντος έτους, και αρχίζοντος από σήμερον νέους άγώνας, νέας προσπάθειας διά νάνέλθη άκόμη ύψηλότερον εϊς την μεγάλην αυτήν κλίμακα της προόδου;

2 Σεπτεμβρίου.

Οι μικροί αναγνώσταί της «Διαπλάσεως» έδειξαν δια το ταξείδιον του Άνδρε όλον εκείνο το ενδιαφέρον, το όποιον προκαλούν αι μεγάλαι και εύγενείς πράξεις εϊς τας εύγενείς ψυχάς. Και από του ανέγνωσαν τα κατά την ανάβασιν του αεροναύτου, τα κατά την αναχώρησιν του προς το μέγα άγνωστον, έρωτούν μετ' άγωνίας τί απέγινε, τί εϊδήσεις υπάρχουν περί της τύχης του;

Μέχρι της στιγμής ταύτης, ουδέμία... Πολλα έγγραψαν εϊς τας εφημερίδας. Εϊδα ότι κάποιος πλοίαρχος παρετήρησε κάτι εϊς την βορείον θάλασσαν, το όποιον όμοιάζε πολύ με ναυαγήσαν αερόστατον... Εϊδα ότι έφρονεϋθη μία άγγελιαφόρος περιστέρα, επί της οποίας εϋρέθη έπιστολή αυτού του Άνδρε, άγγέλοντος ότι υπερέβη δεν ενθυμούμαι πλέον ποίαν μοίραν και ότι προχωρεί... Άλλ' αυτά και πολλά άλλα εφανήσαν κατά ψευδολογήματα ή εϊκασία ανυπόστατοι. Το βέβαιον εϊνε, ότι ή τύχη του «Όρνεν» και των έπιβατών του αγνοείται απολύτως.

Σήμερον ακριβώς ανεγίνωσκα ότι οι εϊδικοί, — έπιστήμονες, αεροναύται, εξερευνηταί, γεωγράφοι, μετεωρολόγοι κτλ. — διαφωνούν περί της πιθανής εκάσεως του ταξείδιου. Εκφέρουν εϊκασίας οι μεν αισιόδοξοι, οι δε απαισιόδοξοι. Και άλλοι μεν φρονούν ότι ο Άνδρε έχαθη, ναυαγήσαντος οίκτηρός του αερόστατου, άλλοι δε ότι εσώθη εϊς κάποιαν ξηράν, οδοιπορών ήδη δια να φθάση μέχρι της θαλάσσης, όπου αναμένουν να τον παραλάβουν τα πλοία, τα σταλέντα εϊς έλας τας περί τον πόλον άκτας.

Νά εϊνε άρα γε άληθές; Νά ελπίζωμεν άκόμη ότι θα επανιδώμεν τον Άνδρε και ότι θακούσωμεν από το στόμα του την διήγησιν των μεγάλων του περιπετειών;

Αθήνηρον. Ο ιατρός Χ*, γείτων ενός Κουφιοκεφαλάκη, ήλλαξε κατοικίαν την 1 Σεπτεμβρίου και προς γνώσιν των πελατών του, έτοιμοδόλησεν εϊς την θύραν της καλαϊάς την εξής εϊδοποίησιν: «Ο ιατρός Χ* μετώκησεν εν οδώ τ' α δε, αριθμός τ' α δε.»

Ο γείτων του, θεωρήσας αναγκαίον να τον μιμηθή, έγγραφεν εϊς την θύραν του τα εξής: «Ημεϊς μένομεν εϊς τον ίδιον δρόμον και εϊς τον ίδιον αριθμόν.»

Ο Ιταλός συγγραφεύς Δε-Άρκις όνομάζει τας Βιβλιοθήκας «Ψυχικά Φαρμακεία.» Φαίνεται ότι και εϊς αυτά, τα πικρότερα φάρμακα εϊνε και τα δραστηριώτερα.

Φ.

Φ.

Φ.

Φ.

Φ.

Φ.

Φ.

Φ.

ΑΚΡΩΤΗΡΗ ΚΑΙ ΦΑΝΑΡΙ
(μύθος)

— Φαναράκι μου, γιατί, λέγει τ' Ακρωτήρι, 'ετο γιαλό άκτινωτή λάμπη πάντα ρίχνεις και τη θάλασσα χρυσή εϊς το ναύτη δείχνεις; Κ' εϊς εμέ, που σε κρατώ εϊς τη ράχη μου κυρτό 'οδ και τόσα χρόνια, όταν να σ' εϊμαι περιττό, ρίχνεις γύρω μου σκιά... μαύρη καταφρόνια!

— Ακρωτήρι μου ψηλό, λέγει το Φανάρι, τον χρουσώνω το γιαλό γιατί έχει τη χύρι νάχη στ' πόδες άπαλό, πρόσωπο καθρέφτη, κ' εστο δέχεται βαθιά την άκτινα τη ξανθιά που έμπρός του πέφτει. Έσύ όμως σκληρή ξερα εϊσαι πάντα, νύκτα-μέρα!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΙΒΗΡΙΑΝ!

«Ημεθα εϊς το Καζάν της Ρωσίας. Μίαν ήμέραν εϊσήλθομεν εϊς το καλλίτερον Ζαχαροπλαστεϊον της πόλεως, διά να πάρωμεν κάτι τι.

Μία κυρία μέσης ηλικίας, πολύ ισχυρή, πολύ ύψηλή και πολύ ξανθή, εκάθητο εϊς το παγκάρι. Ητο ή Ζαχαροπλάστις. Έφορούσε ροδόχρουν ένδυμασίαν, και εϊς το κεφάλι ένα μεγάλον ριόγκον από πράσινον βελούδον, ο όποιος εσκέπτε το μεγάλο της μέτωπον, την μεγάλην της μύτην, το μεγάλο της στόμα και τον μεγάλο της πάγωνα.

Αμα μάς εϊδεν, εσηκώθη, μάς έχαιρέτισε και προσεπάθησε ναρθρώση με πολλόν κόπον ρωσσικάς τινας λέξεις.

— Όμιλήσατε ελληνικά, τή εϊπεν ο κύριος ο όποιος με συνώδευε, τα έννοοϋμεν ή κυρία μάλιστα από εδω εϊνε συμπατριώτισσά σας.

— Άλήθεια, κυρία μου; ανέκραξεν ή Ζαχαροπλάστις τεινούσα ζωηρώς την χείρα προς εμέ. Εϊσατε λοιπόν από τον Πειραιά;

— Όχι δά, απήτησα εϊμαι από τας Αθήνας.

— Ω, το ίδιο εϊνε μήπως ο Πειραιεύς δεν εϊνε... ένα προάστειον των Αθηνών;... Άχ! πόσον καιρόν έχω να ιδω τον Πειραιά μου! εξηκολούθησε σείουσα μελαγχολικώς την κεφαλήν και ποίος ξεύρει αν θα τον ξαναιδω ποτέ!

Τότε, με μεγάλας χειρονομίας και με δυνατά γέλια, τα όποια μάς εδειχναν συγχά τα μεγάλα της δόντια, ήρχισε να μας διηγείται την ακόλουθον ιστορίαν:

Φ.

Φ.

«Πρέπει να ξεύρετε, κυρία μου, ότι ο μακαρίτης ο άνδρας μου έκαμνε εμπόριον εις την Πετρούπολιν. Άλλο ή δουλειές του δεν επήγαιναν πολύ καλά, και τότε εγώ απεράσισα να εύρω καμμιαν θέσιν ως διδασκάλισσα τής γαλλικής. Ήθελα δηλαδή να έμνω σε κανένα καλό σπίτι γκουβερνάντα. Την γαλλικήν, πρέπει να ξεύρετε, την διμιλώ αρκετά καλά, έπειτα δεν την γράφω και πολύ άσχημα. Είμαι βεβαία ότι δεν κάμνω ούτε είκοσι λάθη σε μία σελίδα!... Έβαλα λοιπόν ειδοποιήσεις εις τας έφημερίδας και έπερίμενα.

«Πραγματικώς, έρχονται, με ζητούν, και μου προτείνουν θέσιν εις το Κυβερνείον του Τσάρος... Πρώτη φορά ήκουα τέτοιο όνομα. Ολωσδιόλου άγνωστος τόπος για μένα...

Θά έπροτιμούσα καμμιαν θέσιν εις την πόλιν ή εις τα περίχωρα. Άλλά τί να κάμω; Δεν είχα καιρόν να περιμένω. Ε, ή ανόγη, βλέπετε...

«Να μη σας τα πολυλογώ, δέχομαι την θέσιν και προκαταβολικώς ένα μισθόν. Ο άνθρωπος, με τον όποιον θα επήγαινα εις το Τσάρο, ήτο υπάλληλος τής Κυβερνήσεως, τσίνοβνικ καθως τους λέγουν εδώ. Είχε διορισθή εις κάποιαν θέσιν εκει-πέρα, και θα ή έπερνε μαζί εις το ελιθρόν του. Ήταν χειμώνας και έκαμνε ένα κρύο φοβερό.

«Ανεχώρησαμεν με το καλό. Ο σύντροφός μου ήξευρε πέντε-έξ γαλλικάς λέξεις και άλλας τσάσας ρωσικάς εγώ. Άδύνατον λοιπόν να γίνην μακρυή συνουμία με τόσο πτωχόν λεξιλόγιον!

«Έταξεδεύσαμεν. Πενώ μιά ήμέρα, δύο ήμέρες, τρεις ήμέρες, οκτώ ήμέρες, αλλά πού να φθάσωμεν ακόμη!

«Καλή εστην άκρη του κόσμου εινε πειά αυτό το διαβολο-Κυβερνείον,» έλεγα από μέσα μου.

«Και επηγίναμεν, επηγίναμεν, επηγίναμεν!... Κάθε πρωί έλεγα ότι θα φθάσωμεν το βράδυ, και κάθε βράδυ τσίνοβνικ μου έκαμνε νεύμα με τα γέλια ότι είχαμεν ακόμη δρόμο και δρόμο!

«Πού να σας περιγράψω τί υπέφερα εις αυτό το άτελείωτο ταξείδι! Τι κόπους! τί κρύα! τί πείνα! Ά, όχι, αυτά δεν λέγονται, δεν περιγράφονται!... Δόξα σοι ο Θεός, είχαμεν καλό έλληθρον και ο δρόμος ήταν παγωμένος, σαν γυαλί. Είδεμ ή Κύριος οίδε τότε και πώς θα εφθάναμεν!... Επί τέλους, να μη σας τα πολυλογώ, ύστερα από ταξείδι δύο μηνών και μίας έβδομάδος, εφθάσαμεν... πού, αν το βρήτε; Είς το σπίτι του Διευθυντού των Χρυσωρυχείων τής Σιβηρίας!

— Τής Σιβηρίας;!

— Μάλιστα, κυρία μου, τής Σιβηρίας! όπως με βλέπετε και σας βλέπω!

Φαντασθήτε λοιπόν πώς μου έφάνη, όταν, ύστερα από τόσα βάσανα, άκούω να με υποδέχονται με αυτήν την φράσιν:

«— Ω, καλώς όρισατε, κυρία, εις την Σιβηρίαν!

«— Είς την Σιβηρίαν! έφώναξα. Καλή πώς είπατε; Είς την Σιβηρίαν;

«— Μάλιστα, κυρία μου! μου απήντησαν με δόλην την εύγένειαν. Είμεθα εύτυχείς πού σας βλέπομεν και σας δεχομέθα εις την Σιβηρίαν!

«— Ω, Θεέ μου! Θεέ μου! εφώναξα τότε σαν τρελλή, με τα χέρια ψηλά, κατά τον ούρανόν βοήθεια, Θεέ μου! Έλα συ να με βγάλης από αυτήν την έξορία! Έγώ, μία γυναίκα πού ποτέ μου δεν έκαμα κακό κανενός, πού ούτε έκλεψα, ούτε εσκότωσα, ούτε συνώμωσα κατά του Αυτοκράτορος, εγώ να κλεισθώ εδώ εις τα μεταλλεία, με ληστές, με λωποδύτας, με δολοφόνους, με μηδενιστάς! Φρίκη, φρίκη! Μ' έφερατε εδώ με άπάτην. Θέλω να φύγω άμέσως από αυτή τή φωλιά των κακούργων! να φύγω! να φύγω!

«— Μά, κυρία μου, είπε τότε ή σύζυγος του Διευθυντού' δεν ήξεύρατε τί λέτε! Ποίος σας έφερε εδώ με άπάτην; Δεν σας είπαμεν ότι κατοικούμεν εις το Κυβερνείον του Τσάρου;

«— Έτσι αϊ; Και πού ήθέλατε να ξεύρω εγώ ότι το Κυβερνείον του Τσάρου είναι εις την Σιβηρίαν;!

«— Μά ένομίζαμεν, κυρία μου, ότι

σαν διδασκάλισσα πού είσθε, θα ήξεύρατε και όλίγην γεωγραφίαν... Έπειτα, μη νομίζετε ότι μόνον κακούργοι είναι εδώ! ο άνδρας μου, εγώ, τα παιδιά μου, οι υπάλληλοί μας, οι υπηρέται μας, οι υπάλληλοι τής κυβερνήσεως, τόσοι και τόσοι καλοί άνθρωποι! Έλάτε, κυρία, ήσυχάσατε! Να ιδήτε άμα συνειθισετε, πώς θα σας άρέσει εδώ!»

«Τί να κάμω! Έμπήκα ετό χορό; έπρεπε να χορέψω. Έκλαια, αναστέναξα, έμουρμούριζα, αλλά και έχόρεια, — δηλαδή έμενα εις την Σιβηρίαν... Έπειτα, πραγματικώς, και τδ σπίτι ήταν καλό και οι άνθρωποι μ' έπεριποιούντο πολύ. «Κυρία Πουλχερία! απ' εδώ κυρία Πουλχερία! απ' εκει θέλετε τούτο; θέλετε εκεινο; πέρνετε ένα τσάι (τσάι τής Κίνας, αληθινό!) θέλετε γλύκισμα;» Και τδ σαμοβάρι έβραζεν όλοένα και τα δωμάτια ήσαν ζεστά, και τα φαγητά λαμπρά και άφθονα... Ω, αν δεν ήταν εις την Σιβηρίαν, θα μου ήρεσε πολύ αυτό το σπίτι. Μα έλα, πού μόνον ή ιδέα ότι ζω εις την Σιβηρίαν, ότι εύρίσκομαι εις την Σιβηρίαν, μ' έκαμνε σαν τρελλή!... Το ήθελα;

«Επιτέλους κατώρθωσα να φύγω. Ένας τσίνοβνικ μ' έφερε, ένας τσίνοβνικ πάλιν μ' έπήρε. Ήταν ανοίξεις. Τα ταξείδια εδώ γίνονται πάντα χειμώνα, δια να εμπορή κανείς να ταξιδεύη με έλικθρα εις το χιόνι. Άλλ' ο τσίνοβνικ έδιάζετο να φύγη και εγώ επέμενα να τον ακολουθήσω. Όσα μου έλεγαν, ότι θα κοπιώσω πολύ, ότι θα κινδυνεύσω ίσως, εστάθη άδύνατον να με κρατήσουν. Και έφυγα...»

Δεν ήκουσα ως τδ τέλος την ιστορίαν τής Κας Πουλχερίας. Φαίνεται όμως ότι τδ ταξείδιόν τής έτελείωσε χωρίς κανέν άπεικταίον, απ' ού την είχα τώρα έμπρός μου, με τδ ροδόχρουν φέρεμά της και τόν πράσινον φιόγκον της. Τί άστεία!...

K. A.

ΣΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΨΙΑ ΕΜΠΝΕΥΣΘΕΙΣΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Η προφητεία καμμιαν φοράν εινε πολύ εύκολος και άσφαλής. Εκει π: χ: όπου εσπειρες ζιζάνιον (ή Αρχιζιζάνιον) μη περιμένης ότι θα φυτρώση ποτέ Ανεμώνη (και μάλιστα Ανεμώνη τής Πεντέλης).

Η Άγνωστος Τύχη γίνεται γνωστή δια πάντα, ο όποιος δύναται, συγκρίνων τδ παρελθόν και τδ παρόν, να προεικάζη τδ μέλλον.

Κατά Σουρήν από τή λέρδα την πολλή, θα γίνωμε Μυλόρδοι» και... Μυλαΐται.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ
(Συνέχεια' ίδε σελ. 284).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'
ΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΥΘΜΕΝΑ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ο Ιωάννης Μαντζουράνας μετέβη δια τής συντομωτέρας οδού εις Άγιον Στέφανον, την πρωτεύουσαν του νομού του Λεϊτήρος και πόλιν του άνθρακος. Μόλις εφθασεν, οι μόν πόδες του ήρχισαν να πλανώνται εδώ κ' εκει, ολωσδιόλου μηχανικώς και ασκόπως, ή δε κεφαλή του να εργάζεται επιμόνως δια να εβρη καμμιαν καλήν ιδέαν. Ούτω περιήρχετο την πόλιν, από δρόμου εις δρόμον, έως ού προσέκρουσεν επιτέλους κατά τινος έμποδίου.

Τδ έμπόδιον τούτο είχεν όσα και σάρκα, αλλά πολύ όλίγην... ήτο δηλαδή ένας άνθρωπος πολύ ύψηλός, πολύ ισχνός, παντού γωνιώδης και όξύς, εις τους άγκύνας, εις τα γόνατα, εις τόν πάγωνα, εις την μύτην. Έστέκετο καρρωμένος έξωθεν ένός παντοπωλείου, και παρητήρει βυθισμένος έν ύάλινον άγγείον όλοστρόγγυλον, εις τδ νερόν του όποιου έκολυμπούσαν κάτι φαράκια κόκκινα πολύ εύκνητα, έν ή εις τόν πυθμένα μερικά βατραχάκια πράσινα, καθήμενα επί των όπισθίων ποδών, ήνοιγον μακαρίως τα στόμα, κατά διαστήματα ίσόχρονα, και κατέπιναν από τδ νερόν του άγγείου... Η θέα των μικρών υδροβίων φαίνεται ότι εκίνει εξαιρετικώς τδ ένδιαφέρον του ισχνού ανθρώπου.

«Εί! ωέ! για πού; εφώναξεν, όταν ο Ιωάννης Μαντζουράνας προσκρούσας, του διέκοφεν άποτόμως τους ρεμβασμούς' έ, δεν προσορμίζονται έτσι οι άνθρωποι, χωρίς να ειδοποιηθούν!

— Σας ζητώ συγγνώμην, κύριε! απήντησε με πολλήν εύγένειαν ο νεανίας. Άλλά ήμουν τόσοσ άφηρημένος! Τδ κεφάλι μου εινε γεμάτον από σκέψεις, πού τριγυρίζουν εκει-μέσα, όπως αυτά τδ φαράκια πού βλέπετε. Με την διαφοράν ότι τδ φαράκια εινε κόκκινα, έν ή αι σκέψεις μου εινε μαύραι! Είς τδ βάθος, δεν σας λέγω, υπάρχουν και μερικά έλπιδες πράσινας, όπως αυτά τδ βατραχάκια. Άλλ' αυτήν την στιγμήν, μόνον αι μαύραι σκέψεις εινε επάνω-επάνω...

«Α, έχεις λοιπόν και συ μαύρας σκέψεις, καλλιτάρι μου; Έγώ είμαι γεμάτος έως εδώ. Δι' αυτό εζητούσα κάποιαν φιλοσοφικήν παρηγορίαν από τδ χρώμα και από την εύθυμίαν των μικρών αυτών κυπρίνων... Υπέφερα τσάσας τρικυμίας εις την ζωήν μου!

— Τρικυμίας; ήρώτησεν ο Ιωάννης.
— Ναι; Και σύ;
— Έγώ όχι ακόμη. Άλλά μου φαί-

νεται ότι πολύ γρήγορα θα σας δοκιμάσω...
— Έτσι ε; Και πώς αυτό; Πέ μου τα έλα, παιδί μου. Είμαι τώρα φιλόσοφος και φωτογράφος, και άλλη φορά ήμουν ναυτικός. Βλέπεις λοιπόν ότι έχω τριπλήν πείραν του κόσμου και είμαι εις θέσιν... άμισθον, να συμβουλευώ τόν καθένα.

— Α, ήσθε άλλοτε ναυτικός; Κύριέ μου, χαίρω πολύ. Ναι, ναι! θα σας τα είπω έλα! θα σας είπω ποίος είμαι, από πού έρχομαι, τί θέλω. Μόνον πού πηγαίνω δεν ειμπορώ να σας είπω, διότι αυτό, με την αλήθειαν, ούτ' εγώ δεν το ήξεύρω ακόμη!...

Και ο Ιωάννης Μαντζουράνας διηγήθη την σύντομον, ως την γνωρίζετε, ιστορίαν του. Ο πρώην ναυτικός νυν δε φιλόσοφος και φωτογράφος την ήκουσε προσεκτικώς, εξακολουθών όλονέν να βλέπη τδ άγγείον με τδ φαράκια. Και απ' ού ο Ιωάννης έτελείωσε.

— Χρ! αν εσύ δεν έπάτησες ακόμη σε πλοιο, τώ είπεν, εγώ όμως έκαμα δέκα χρόνια μέσα εις την Βόρειον Θάλασσαν. Ένώρευα, ξεύρεις, μουρούνες' τί θαυμάσιον φάρμακόν!... Έπιτέλους αρρώστησα, με άφησαν εις ένα λιμένα, με εθεράπευσαν εις ένα νοσοκομείο, και από εκει έβγηκα χωρίς πεντάρα εστην τσέπη. Τί να κάμω; Έσκέφθηκα να υπάγω ως μαθητευόμενος εις ένα φωτογραφείον και να γίνω, όπως και εγίνα, φωτογράφος.

δια να εύρω τρόπον να επιστρέψω εις την Ολλανδίαν, την πατρίδα μου, ή ακριβέστερον εις την Οστάνδην, την άγαπημένην μου πόλιν. Θά πής ότι εύρίσκομαι ακόμη εις τόν Άγιον Στέφανον, εις την Γαλλίαν' ναι, αλλά έλπίζω, ότι από φωτογραφία σε φωτογραφία, θα φθάσω με τόν καιρόν και ως την πατρίδα μου... Καθως έπερνοσα από αυτών τόν δρόμον, τδ άγγείον με τδ νερό μου υπενθύμισε την άγαπητήν μου Βόρειον Θάλασσαν, και αυτά τδ φαράκια τες θαυμάσιες εκεινες μουρούνες μου. Να λοιπόν τί έσυλλογίζομαι άφηρημένος, την άραν πού εσκόταψες επάνω μου.

— Σας ζητώ και πάλιν συγγνώμην, κύριέ μου! είπεν ο Ιωάννης. Άλλά μου ήλθε μία ιδέα. Ήξεύρατε ότι έχω σκοπόν να ζητώ δια τής θαλάσσης και εις την θάλασσαν. Πώς; δεν το ήξεύρω! Όπωςδήποτε είχα σκεφθή την Μεσόγειον...

— Α! δεν βαρούσαι! ή Μεσόγειος δεν αξίζει τίποτε! διέκοψε περιφρονητικώς ο πρώην άλιεύς των μουρουτών. Βόρειος και πάλι Βόρειος!...

— Περι αυτής ακριβώς, κύριέ μου, θα σας όμιλήσω. Όσα μου είπατε, μ' έκαμαν να σχηματίσω την καλύτεραν ιδέαν... Μου φαίνεσθε πολύ καλός άνθρωπος... Έχω επάνω μου δεκαπέντε ναπολέονια. Αν θέλετε, πηγαίνομεν μαζί εις την Οστάνδην, και εκει πλέον βλέπομεν τί καλόν ειμπορούμεν να κάμωμεν, και σεΐς και εγώ...

— Πώς είπατε, κύριε; Τί; Μου κάμνετε τδ έξοδα να γυρίσω εις την πατρίδα μου; άνέκραξεν ο φωτογράφος, έκπράξων και δια του πληθυντικού πλέον τόν ένθουσιασμόν του.

— Άκριβώς!
— Είθε... είθε... είθεθησαυρός! Είμαι όλος ιδικός σας, εγώ, ο Άνθιμος Μαές. Τρεις ώρας μόνον θα μου χρειασθούν δια να ετοιμασθώ εις την έντέλειαν δια τδ ταξείδι. Έλάτε να γευματίσωμε μαζί, και ύστερα πέρνομε τδ τραίνο... Βλέπω ότι αγαπάτε πάρα πολύ την θάλασσαν και τους θαλασσινούς, κύριε!... Πώς ονομάζεται αλήθεια ο εύεργέτης μου, ο άγγελος τής σωτηρίας μου;

— Ιωάννης Μαντζουράνας.
— Τι μοσχαμυρισμένον όνομα!... Λοιπόν, κύριε Ιωάννη Μαντζουράνα, είμαι εις τας διαταγάς σας! Και ο Θεός βοηθός!

Μετά δύο ήμέρας ο Ιωάννης Μαντζουράνας και ο Άνθιμος Μαές εύρίσκοντο εις την Οστάνδην του Βελγίου.

Παρήλθον έκτοτε πέντε έτη. Ο άνεμος πνέει σφοδρός. Τα κύματα τής Βορείου θαλάσσης, ή όποία ανοίγεται άπειραντος πρό τής Οστάνδης, τα σύμψυα φαία ή πράσινα κύματα, έγιναν άπει-

ΜΕΛΛΟΥΣΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΣ
Βραβεύεται εις τήν δέσην Διεθνιστήν τής ομοτιπλάσεως
προς σύνθεσιν Αθηγηματος.

Άνθιμος Μαές.

σίως μαύρα, και συγκρούμενα μαστίζουν με τους άφρους των, των οποίων ο άνεμος διασκορπίζει άτάκτως τα λευκά ράκη. Έν τούτοις μεθ' ἑλπην τήν τρικυμίαν, έν πλοΐον άλιευτικόν προσπαθεῖ ριθοκίνουσαν να εξέλιθη έκ του λιμένος και να ναυγή εις τὸ πέλαγος. Εἶνε τρίστιον πλοΐον άρκετά μεγάλον και άρκετά στερεόν, κάλλιστα εξηρτυμένον, με τετραγώνων πρύμνην και με δρεΐαν πύρραν, επί της οποίας ύφυστο έν έμβλημα, μία μορφή κατά τὸ ήμισυ γυναικὸς και κατά τὸ ήμισυ άνθους, κάτωθεν της οποίας ύπήρχεν έν όνομα—τὸ όνομα τοῦ πλοΐου: ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ.

Μάλιστα δέν κάμνετε λάθος, δέν εἶνε όπτική άπάτη: Τὸ πλοΐον όνομάζεται «Μαντζουράνα» και κυβερνάται υπό του πρώην φωτογράφου και ήδη πάλιν ναύτου και άλιεύς, τοῦ Άνθίμου Μασέ!

Τότε λοιπόν—θα ύποθέσετε πολύ δικαίως,—και ο φίλος μας Ιωάννης Μαντζουράνας πρέπει να εὑρίσκειται έντός του πλοΐου τούτου, άφ' οὔ φέρη τὸ οικογενεακόν του όνομα και τὸ οικογενεακόν του σήμα. Βεβαίως! Αλλά πού πηγαίνουν και οι δύο μαζί, αναχωροῦντες από την Οστανόην;

Πηγαίνουν εις τὸ Δόγγερ-Μπάγκ. Τὸ Δόγγερ Μπάγκ εἶνε σύρτις, δηλαδή μία άμμοδης έκτασις μεγάλη, — άμμόλοφος, άμμόνησος, όπως θέλετε, — εὑρισκομένη έν τῷ μέσω της Βορείου θαλάσσης, μεταξύ Ιουτλάνδης και Άγγλιας. Εἶς τα ύδατα εκείνα αφθονοῦν αι ρέγγαι και αι μουροῦναι, συνεπὸς δε και οι άλλανδοί άλιεῖς επί των άλιευτικῶν των πλοΐων. Και τί άλλο ήτο ή «Μαντζουράνα» ή άλιευτικόν πλοΐον;

Μετά παρέλευσιν πέντε ετών ο Ιωάννης εὑρέθη ιδιοκτῆτης τοῦ ωραίου τούτου πλοΐου, όχι βεβαίως χωρίς να εργασθῆ και να ύποφέρη πάρα πολύ. Θα ήτο μακρόν να σας διηγηθῶ καταλεπτῶς τὸν πενταετή αὐτὸν βίον. Άρκεί μόνον να γνωρίζετε ότι ο Ιωάννης έκαμε παντοειδῆς εργασίας, βοηθούμενος ή οδηγούμενος υπό του Άνθίμου Μασέ, τοῦ φίλου συγχρόνως και ύπηρέτου του. Έγινε διαδοχικῶς έμπορευτῆς, ναυτῆς, άλιεύς, κτλ.—έντιμα επαγγέλματα όλα και μετα τιμιότητος ένασκηθέντα, τὸ κυριώτερον! Και τώρα ήτο άλιεύς μουροῦνών και ιδιοκτῆτης πλοΐου, εργαζόμενος πάντοτε πρὸς πραγματοποιήσιν τοῦ μεγάλου του όνειρου.

Και τὸ μέγα όνειρόν του, πόσον; Θα σας τὸ εἶπω άμέσως.

(Έπεται συνέχεια). ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΥΟΣ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

«Χθές πρὸς τὸ έσπέρας—μου εἶπε μίαν φοράν ή φίλη μου σελήνη,— έβλεπα τὸ Παρίσι με τους μεγάλους και πολυανθρώπους του δρόμους. Από τὰ άνοικτά παράθυρα αι άκτίνες μου εἰσήρχοντο εις τὰς αίθουσας τοῦ Κεραμεικοῦ. Μία γραΐα, πτωχικῶς ένδεδυμένη, διότι άνήκεν εις τήν κατωτάτην τάξιν, ήκολούθει ένα ύπηρέτην εις τήν μεγάλην αίθουσαν τοῦ Θρόνου, ή οποία ήτο έρημος. Αὐτὴν τήν αίθουσαν ήθελε να ἴδῃ, και πρέπει να έκαμε μεγάλους άγῶνας και πολλές παραλήψεις δια να τὸ κατορθώσῃ. Συνήνωσε τὰς ισχνὰς της γείρας, ως να εὑρίσκετο εις καρμίαν εκκλησίαν, και εἶπε: «Έδῶ ήτον! έδῶ!» Κατόπιν έπλησίασε τὸν Θρόνον, τοῦ οποίου τὰ βελούδινα παραπετάσματα με τους χρυσοῦς των κροστούς, έπιπταν έως κάτω. «Έδῶ ήτον! έδῶ!» εφώνησε πάλιν και εγονάτισε δια να φιλήσῃ τὸν πορφυροῦν τάπητα, χύουσα δάκρυα θεράα.

«Δέν εἶνε όμως τὸ ἴδιο βελούδο, εἶπεν ο ύπηρέτης χαμογελῶν.

«— Η σάλα όμως εἶνε ἴδια, άπεκριθῆ ή γραΐα, όπως ήτον και τότε.

«— Όχι δά τότε δέν ήτον έτσι! Τὰ παράθυρα ήταν σπασμένα, ή πόρτες βγαλμένες και τὸ αίμα έτρεχε ποταμῶδόν εις τὸ πάτωμα. Έντοσοῦτω εἰμπορεῖς να λῆς, ότι ο εγγονός σου άπέθανεν επί τοῦ θρόνου της Γαλλίας!

«— Άπέθανεν . . . επανέλαθεν ή γραΐα.

«Νομίζω ότι δέν εἶπον άλλο τίποτε. Μετ' ὀλίγον και οι δύο εξήλθον από τήν αίθουσαν. Η νύξ διεδέχθη τὸ λυκόφως, και αι άκτίνες μου εφώτιζαν ζωηρῶς τήν μεγαλοπρεπή πορφυραν τοῦ Θρόνου της Γαλλίας. Γνωρίζεις ποία ήτο εκείνη ή γραΐα;

«Θά σου διηγηθῶ μίαν παλαιάν ιστορίαν. Ητο ή Έπαγαστασις τοῦ Ιουλίου. Ο λαός εφώρμησε κατά τοῦ Κεραμεικοῦ. Παιδιά και γυναίκες έμάχοντο μετα τῶν επαναστατῶν εἰσήλθον δια της βίας εις τους διαδρόμους και εις τὰς αίθουσας τῶν Ανακτόρων. Ένα παιδί, μικρόν άκόμη και ρακενδύτον, έμάχητο γενναίως έν μέσω επαναστατῶν μεγαλύτερης ηλικίας. Πληγνεται θανάσιμως από μίαν λόγχην και πίπτει. Η σκηνή διαδραματίζεται εις τήν αίθουσαν τοῦ Θρόνου. Άπέθεσαν τὸ αιμόφυρτον σῶμα επί τοῦ Θρόνου της Γαλλίας, έδεσαν τήν πληγῆν του με τὸ βελούδο, τὸ αίμα του έχυθη επί της βασιλικῆς πορφύρας. . . Όποία εἰκών! Η μεγαλοπρεπῆς αίθουσα άντηχῆ από τήν μάχην. Μία σημαία βασιλικῆ κείται ξεσχισμένη και ποδοπατεῖται. Η τρίχρους σημαία της δημοκρατίας κυματίζει υπεράνω τῶν

λογγῶν και επί τοῦ θρόνου εἶνε εξηπλωμένοι τὸ πτωχὸν παιδίον, με ώχρὸν πρόσωπον, με τους οφθαλμούς έστραμμένους πρὸς τὸν οὐρανόν, με τὸ σῶμα συστρεφόμενον σπασμωδικῶς έκ τῶν κόνων της τελευταίας άγωνίας. . . Τὸ γυμνόν του στήθος και τὰ ράκη του, σκεπάζονται από τὸ βελούδο, τὸ κεντημένον με κρῖνα άργυρᾶ.

«Μία μάγισσα εἶχε προφητεῖση, όταν εγεννήθη τὸ παιδίον, ότι θάπέθνησκεν επί τοῦ Θρόνου της Γαλλίας. Και ή καρδία της μητρός του τὸ ώνειρεῖτο δεύτερον Ναπολέοντα!

«Και δέν άπέθανε τρώντι επί τοῦ Θρόνου της Γαλλίας;

(Έκ τῶν τοῦ ΑΝΔΡΕΕΝ)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 53ο

Άσσεις τῶν Πνευματικῶν Άσκήσεων τῶν δημοσευθησομένων έν τοῖς φυλλάδιος της «Διαπλάσεως» τῶν μηνῶν Σεπτεμβρίου, Οκτωβρίου, Νοεμβρίου και Δεκεμβρίου 1897

Όροι τοῦ Διαγωνισμοῦ

Έπειδὴ οι όροι τοῦ Διαγωνισμοῦ παραμένουσι οι αὐτοί, παραπέμπομεν τους θελοντας να διαγωνισθῶσαν εις τὸ 1ον φυλλάδιον (4 Ιανουαρίου 1897) σελις 6.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Άνδρείος Άργοναύτης: — Μαμά, ποίαν εἶχε μητέρα ο Διόνυσος;

Η μαμά: — Τῆ Σαμέλης, παιδί μου.

Ο Άνδρείος Άργοναύτης: — Με μέλλει, μαμά, γιατί θα μ' ερωτήσῃ ο δάσκαλος;

Εστὴν ὑπὸ τοῦ Τσιν-Τσιν

Ο Διδάσκαλος: — Τι άλλας ιδιότητας έχει ο καφῆς;

Ο Μαθητής: — . . .

Ο Διδάσκαλος: — Να σε βοηθήσω εγώ. Οταν π: χ: νυστάζουμε, τι κάμνομεν;

Ο Μαθητής: — (άφελός). Τὸν πένομεν.

Ο Διδάσκαλος: — Όρα! δηλαδή τόν; . . .

Ο Μαθητής (βριαμθεντικῶς): Τὸν ύπνον!!! Εστὴν ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ κολέιου

— Δέν πέρνεις, Νίκο, γλυκό;
— Όχι, ο γιατρός μου άπηγόρευσε τὰ γλυκά. . .
Και ο μικρός Τάκης παρεμβαίνων ζωηρῶς:
— Δέν πέρνεις, χριστιανέ μου, άλλον γιατρό;
Εστὴν ὑπὸ της Ριννας; Βουλιατισσᾶς

ΤΟ αντίτιμον τῶν συνδρομῶνάποστέλλεται κατ' εἰσήν πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον εκδότην της Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εις Ἀθήνας, δια ταχυδρομικῶν έπισταγῶν, χρονομισμῶν παντός Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγμάτων, έντός συστημένης έπιστολής. Ποσά μικρότερα τῶν 5 φράγκων, έκ τοῦ Έξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ και εις γραμματεσίημον.

Ο ΓΑΒΜΙΑ παραγγελία πρὸς άποστολήν παλαιῶν φύλλον της «Διαπλάσεως» θά εκτελεσθῆ, αν δέν συνάδειται με τὰ αντίτιμον. Έκαστον φύλλον της Α' περιόδου (1879-1893) τιμᾶται λεπτά 25, της δε Β' περιόδου (1894-1897) λεπτά 15.

ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η ΙΔΕΑ τῶν Μικρῶν Συλλόγων προεῖπε θανμασιακ. Λαμβάνω καθημερινῶς παρά τῶν φίλων μου σχέδια διάφορα και προτάσεις, τὰς οποίας έχω υπ' ἄψιν μου δια τήν προσεχῆ εκπόνησιν τοῦ μεγάλου και δριστικοῦ σχεδίου τῶν σωματείων τούτων. Έκφραζῶ τὰς ζωηρὰς μου ευχαριστίας πρὸς τους φίλους αὐτούς, οι οποίοι με τῶσιν προθυμίαν και ενθουσιασμόν επήχονται πρὸς βοήθειάν μου, ληκουμένη ότι, εἰπειθῆ εἶνε πάρα πολλοί, δέν δύναμαι να διηγήσω ιδιαιτέρως περὶ ενός εκάστου εκ αὐτῶν και περὶ τῶν σχεδίων των. — Πρὸς τὸ παρόν, ὅσοι επιθυμοῦν να γίνοντι μέλη ή αντιπρόσωποι τοῦ εν Χαλκίδι «Μικροῦ Συλλόγου»— και ποίλοι μὲ εἰσέπρασαν τήν εἰσοθυμίαν των, δύνανται ναποσταθῶν άπ' εἰσείας ως εἴης: «Κύριον Β. Βασιλείου, ταμίαν Χαλκίδος, δια τὸν κ. Κωνσταντ. Ι. Ζάχον, εις Χαλκίδα.»

Τι περιεργόν όνειρον πού εἶδεν ο θαυμαστής τῶν Ὁραίων Τεχνῶν! Έκεῖ πού εφάρευσ, λέγει, με τήν Ψαροπούλαν και με τήν Ναυτοπούλαν, έφθασαν τὸ Ἀρχιλιάνιον, ο Μικρός Αἰθάλος, ο Χαλαμῶδς Κόσμος, ή Τσουανίδα και κάτι άλλος, και ήρχισαν να τους παιρῶσιν. Η Ναυτοπούλα εθίμωσε, και παρ' ὀλίγον να γίνῃ εκεί δουρικῆ μάχη, αν εγω δέν έτρεχα άμέσως και δέν τους έχώρηξα, λέγει. — Πῶς τὸ εἰρηγῆτε αὐτό;

Τι χαριτωμένη και τεχνικῆ ή ζωγραφιά πού μου εστειλες, Ἀγαθῆ φίλατον! Υποθέτω όμως ότι δια τὸν Διαγωνισμὸν θά μου στείλῃς ἄλλην, ήδη αὐτῆ δέν ήτο θαλασσογραφία. Ο νέος Διαγωνισμός, καθώς βλέπεις, αρχίζει από σήμερα. Ναι, ο Η. Α. Μ. εἶνε στενός μου φίλος.

Βεβαίως, Κόρη τοῦ Βουνοῦ, εις τὸ Ἀσάκειον έχω πολλές φίλας και τώρα πού πηγαίνεις εκει θά έχῃς καλήν συντροφίαν. Δέν δύναμαι να σου εἶπω τὸ όνομα τοῦ Κυματός της Σαλαμίνος, όπως και κανενός άλλου. Ἄς το μάθουν και οι άλλαι πού μου ζητοῦν διάφορα όνοματα.

Καλῶς ήλδες λοιπόν, Αὔρα τοῦ Παλῆρου! Χαίρω πολύ πού επήρασαι τῶσιν ωραία εις τήν Κύθον με τὰς εἰσοχὰς και τὰς πανηγυρίας. Σὺ ήλαξά τὸ ψευδώνυμον, Τι με μέλει. Ἐλαβα δραχμὴν 1. Σὺ ἀρέσει ή εκλογή μου; Οὐδεις κινδύνος, αγαπητῆ Δὸν Κιχῶτη! Οταν όμιλοῦν τὰ πράγματα, ἄς όμιλοῦν όσιν θέλουν οι κακόβουλοι; ή οι στενοκέφαλοι. Κανείς δέν τους άκούει. . . Ὡς πρὸς τοῦς «Μικροῦς Συλλόγου» εἶδες ότι θά έχουν και διαφόρους άλλους σκοπούς.

Ο φιλικός μου Ρωμαῖος Κερέων εις τὰ λουτρά της Διδωμοῦ—εγνωρίσθη με τὸν Σόλινα Συρμόπουλον και δέν περιγράφεται πλέον ή χαρδία μου. Μου γράφει ότι εις τήν Χαλκίδα εἰμεινε πολύ ὀλίγην ὥραν, άλλως θά μετέβαινε να γνωρίσῃ και τὸν Ζάχον (ο Φίτισις τῶρα μένει εις τὰς Ἀθήνας).

Ο Μικρός Διάβολος παραπονείται, ότι έχει να λάθῃ τετράδιον από τήν Νύμφην της Ἀθόδου πρὸ δύο μηνῶν. Τι συμβαίνει; Μήπως δέν έλαβε τὸ ἱδικόν του;

Οι εν Σόφρῳ συνδρομηταί μου ἄς μάθουν, ότι ο Πεζοναύτης, επιστρέφων κατ' αὐτὰς εις Σύρον—όπου και μένει,—επιθυμεῖ να τους γνωρίσῃ ὅλους, και ερωτᾶ πῶς εἶνε δυνατόν να γίνῃ τοῦ-σ. Δέν ήτο καλόν, λέγει, να εὑρεθῶσιν ὅλοι ὅσοι επιθυμοῦν τήν γνωρίμην του, εις ώρισμέ-

νον μέρος και εις ὀρισμένην ήμέραν και ὥραν; Σε συχαίρω δια τήν ευαγῆ επιστροφήν σου εις τήν πατρίδα, αγαπητῆ Ἑλληνικῆ Καλλιτέχνης. Μετ' ἑσθίσμα μου γράφεις τὰς έν τοῦ καθεΐδιου έντυπώσεις σου! . . . Ένοῦσά τὸν λυπὴν με τήν ὁποίαν ἄρρασε τὸ Παρίσι! ἄλλ' ή χαρὰ πού επανέειδες τήν πατρίδα και τους γονεῖς σου, σ' έκαμε βεβαίως να τήν λησμονήσῃς. Έπειτα πλησιάζει ο καιρός πού θά επιστρέψῃς. — Τώρα λοιπόν ναπαντήσῃς πρὸς τήν Δάφνην και πρὸς ὄσους τυχόν δέν εστειλες άκόμη Μ. Μυστικά και να μου στείλῃς τήν θαλασσογραφίαν σου δια τὸν Διαγωνισμὸν.

Εἶδες βεβαίως, Ἀνθιμῆν Ἀμυγδαλιά, πῶς ή κατά τοῦ Ναπολέοντος συννομοσία ανεκαλύθη και άπέτυχε. Ἐσχάσας τῶρα; . . . Ὡς πρὸς τήν «Ἀστρούλαν» να μὲν ο Ἐρρίκος εἶδε όνειρον, ἄλλ' ὅλη ή ιστορία της Γίδας εἶνε ἀληθινῆ και ὅσα διηγείται της συνέθησαν πράγματι.

Με μεγάλην μου χαρὰν ανέγνωσα τήν επιστολήν σου, παλαιά μου φίλη Δούλη Ἑλλάς. Σὺ εἰσεῖλα επί συστάσεως τὰ φυλλάδια πού μου έγραψες και σ' ευχαριστῶ δι' ἑστί μου εἰσεῖλες. Ο κ. Φαίδων εἰσήσῃ σ' ευχαριστῆ θεομῶς δι' ὅσα λέγεις περὶ αὐτοῦ.

Σὺ ὀπαντῶ, αγαπητῆ Διδότῃ α'! ότι δέν χρειάζεται μεγαλύτερος χῶρος δια τὰς άπαντήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν. Αἱ καλαι άπαντήσεις εἶνε πάντοτε σύντομοι. Έπειτα αν θέλῃ κανείς να εἶτῃ περισσοτέρα, τὰ στενογράφει. β'! ή άβελή σου δύναται να μου γράψῃ και να λάθῃ ψευδώνυμον, και να μου στείλῃ ὅ,τι θέλῃ, και να λαμβάνῃ μέρος εις τοῦς Διαγωνισμούς, εκτός τοῦ Διαγ. τῶν Ἀύσεων, διότι τότε πρέπει να τη παραχωρήσῃς τήν θέσιν σου. γ'! εἰπικῶς ότι έντός τοῦ έτους 1897 θά γίνῃ και ή «Έκτη Κυριακή».

Αγαπητῆ μου Νικόλας Ιδ. Βλάσση, ο διδάσκαλός σας έχει δικαίον. Τὰ μεγέθεα-μεγέθη των μεγέθειων-μεγέθειον.

Αιούτῳ, Ἀνεμοστρόβιλε! Ο Κιθαρωδὸς Ἀπολλών δέν έλαβε τετράδιον σου. Φαίνεται λοιπόν ότι έχάθη εις τὸ Ταχυδρομείον.

Ο νέος μου φίλος Ἀλέκος Γ. Βροῦνης ήτο πῶρα τελευταίος εις Χίον, όπου δέν έκαμνεν άλλο παρά ανα κάθεται επάνω εις ὕνον και να πρῶτῃ πολλά σῦκα. Τὰς τελευταίας ήμέρας όμως τοῦ ἄρρασε, λέγει, ενθέρμησιν, διότι άναποδογύρισε ή σέλα και εκρεμάσθη από τὸν ὕνον! — Ψευδώνυμον πρέπει να εκλέγῃ μόνος του.

Α. αὐτὸ μόνον ήτο, Φιλελεύθερε Ἑλληγι; Κ' εγὼ εφοδῆθην μὴ εἶνε τίποτε σπουδαιότερον. Γράψε μου και μετ' ἑστί μετὰ τῶσιν πράγματι. Μήπως δέν ήξέρω τὰς καλὰς σου διαθέσεις; Πόσον καιρὸν εἶχε να μου γράψῃ ο αγαπητῆς μου Λιονισμένος Τομαρρηστός! Επήγε και ελθονομήν εις τὰς ὥρας και μαγευτικῶς εἰσοχὰς της Ζακύνθου. Εἰσθὺς όμως μόλις επιστρεψέ μου έγραψε, και εἰπικῶς ότι τώρα θά μου γράψῃ τακτικά.

Πολύ ενδιαφέροντὰ τὰ νέα τοῦ Τζι-Τζι-Μαποῦ-Μαποῦ. Τώρα ετοιμάζεται να κάμῃ και τετάρτην (άρ. 4) γαιθουροκαθαλαρίαν. Πηγαίνε εις τὰ Χρῶστα και φωνάζει «Ζήτω ή Δελαγχεράτσια!» (περᾶντων νέος Χρυσισταῦς οἱ ὁποιοί ζηλεῦσιν τους Δελαγχερατῆς, και τανάπαλιν.) Παρεῖρηθῃ δέ και εις τὸν γάμον της άδελφῆς μιᾶς συνδρομητριας μου, της Σοφρανῆς Στριγγῆς, τήν ὁποίαν και συχαίρω.

Κατὰ τους ὑπολογισμούς τοῦ Ἀνδρείου Εἰσώζωνυ ή ήμερομηνία της επιστολής εκείνης τοῦ φίλου μου Ἀλεξανδρου Οικονομίδου ήτο: 29 Ιουλίου 1897.

Γερναία Σουλωτίσσια, ο άδελφός σου πρέπει να μου γράψῃ ο ἴδιος, δια να τον γνωρίσω καλά. Ὡστε τὸ όνομα του τουλάχιστον δέν μου εἶπες. — Υποθέτω ότι ο Ἐβελοντής Στρατιώτης θά έλασῃ τὸ τετράδιόν σου και θά σου στείλῃ ταχέως έν ἱδικόν του.

Τὸ πουλάκι μου εἶπεν ότι ή Ἑλληνικῆ θάλασσα και ή Ὑπολαίς ετοιμάονται να ἰ-

δρῶσιν μικρὸν Σόλλογον, υπό τήν επωνυμίαν «Διαπλάστικὸς Σόλλογον». Μοῦ εἶπεν άκόμη ότι ή Ἑλληνικῆ θάλασσα, θέλουσα να εἰπῇ μίαν ήμέραν, ότι διδοι οί τόμοι μου εἶνε ὄραιοι, εἶπε: «Πᾶρ' τὸν ἕνα και τόποα τὸν άλλον!» και πολύ εγέλασαν ὅσοι τήν ήκουσαν— με τὸ δικήν των! . . . Αλλά πῶς με αγαποῦν και αι δύο, και τι καρμῆ πού έχουν, διότι θά εργασθῶσιν πρὸς διάδοσιν μου!

Καλῆ σύ, Κόντῃ Ραπαράκη, ἀπηγγείλες ὀλόκληρον ρεμβασμὸν τοῦ Ἀναγία. Και τώρα πού εφανέρωσες τὸ ψευδώνυμόν σου εἶς τόσας φίλας μου μαζί, τί θά γίνῃ σέ παρακαλῶ; — Έχω δύο επιστολάς σου: τήν μίαν από 26 Αὐγουστοῦ ὥρα 4 και 30 μ. μ. (έν ᾧ εἶπα βρέχει τρομερά) και τήν άλλην από 29 Αὐγουστοῦ ὥρα 9 και 25 μ. μ. (έν ᾧ εἶπα γίνεσται ἄλλη βροχῆ ψευδωνυμῶν, από τὸ άπέναντί σας Παρθεναγωγείον).

Και ή Βίγλα δέν έλαβε τὸ τετράδιον πού της εστειλα εκ μέρους της Ναυτοπούλας. Ἄχ αὐτὰ τὰ ταχυδρομεία μας κατήνησαν άνωποφῶρα!

Θά σ' ενθυμηθῆ εἶς τὰς σκέψεις του ο Ἀναγίας, αγαπητῆ Φασαρία! ἄλλὰ μὴ βιάσασαι, σιγά-σιγά. Τὸ όνειρόν του εἶνε μέχρι τέλους τοῦ έτους να συμπεριλάβῃ δια τὰ ψευδώνυμα. Έχω υπό σκέψιν τὰς προτάσεις σου.

Τρυγοῦναι, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σου εἶε λέξα, παλαιά μου φίλε, και μετὰ μεγάλης χαρᾶς σ' επαναθῆκεν ως άλλως, εις τήν Ἀλληλογραφίαν μου. Σ' ευχαριστῶ πολύ δια τὸ σταλέν, τὸ ὁποῖον θά χρησιμοποιήσω.

Ἀδιάρφρον, Σαταρά! Έκείνο τὸ «μικρόν» πού εἰπέρεις, να τὰ κάμῃς και να τὸ στείλῃς.

Τώρα θά μου γράψῃς συχνότερα;

Σωστῆ γραμματοπλημμύρα αὐτῆν τήν εβδομάδα! Πού τόπος δια νάπαντήσῃς εις ἑλὰς τὰς επιστολάς, εις ἑλὰς τὰς ερωτήσεις! Ελπικῶς ότι οι φίλοι μου δέν θά δυσαρεστηθῶσιν αν τυχόν δέν τους άπήνησῃς εις δια, και θάρκυσθῶσιν εις τὸ γλυκό φίλκι τοῦ ὁποῖον τοῖς στέλλω. Εἰσήσῃ και εκείνους, τὸν ὁποῖον δέν μετέδωσα τὰς πληροφορίας και τους άσπασμούς.

Εγχερόνουςα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εις τήν Ἀλληλογραφίαν μου και εις τους Διαγωνισμούς τους νέους μου φίλους: Πληρωμένον Κλέστην (αὐτὸ μὲν ήρесе καλλιτέρα) Ἀστατον Λαοακτῆρα (με τήν ελπίδα όμως δέν όνομάζει οὕτω ακατὰ δυσφημισμὸν τήν σταθερότητα σου, όπως και' ευφημισμὸν τὸ εἶδι λέγεται γλυκάδι) Ἑλληγι-κόν Φοφύριον (εστειλα Μ. Μ.) Ἰωνιακῆν Ἀκτῆν (τι χαριτωμένην επιστολή! φίληκό μου και τὸν ἄλιον Ἀρστέλιον, τὸν παλαιόν μου φίλον) Παλιρροίαν τοῦ Βυθίου (αὐτὸ εἶε λέξα) Μαρίαν Σκοῦρα (αὐτὸ εἶε λέξα, φίλῶ και τὰ τέσσαρα της αδελφάκιας) και Τίγγιν της Βεγγάλης

Μικρὰ Μυστικὰ επιθυμοῦν νανακαλλάξουν: ή Ἀστροφεγγιά με τὸ Ηουζο Ἀεράκι, Καρρολίαν τοῦ Αἰγαίου, Ἀγγωστον Τύχην, Ἀγρίαν Ἀμρικανίδα, Καλλιτέχνιδα Διαβολοκτῆρη και Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα—τὸ Ἑλληνικὸν Ἀθῶμα με τὸν Ιαλαμῶν Κόσμον— ή Γερναία Σουλωτίσσια με τήν Δευκῆν Πεταλούδαν, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα και Δεατ:— ή Αἰμυλία Εἰσαρμένη με τὸν Τροιακόν, Ἀθῶν τοῦ Παλῆρου, Ἑλληγιδα Καλλιτέχνηδα, Σοφρὸν Πιρτακόν, Σαφῆν Κατιζώτισσαν, Φραγκίσκαν Φιλιππίαν και Μαρίαν Κορμαντῆρον—τὸ Τι με μέλει με τήν Ἀνεμωτήν. Εἶσι θέλω, Ιωάννην Μαργῆτη και Ἐτοι μαρέσει—ο Δὸν Κιχῶτης με τήν Ἀρναρ Ραφοπούλον—ο Ρωμαῖος Κερέων με τὸ Ἀρχιλιάνιον, Μαῦρον Πόγγικα, Δὸν Κιχῶτην και Φλογοῦρ Ἀκτῆρα τοῦ Σουλίου— ή Εὐτέρπη με τὸ Ἀρχιλιάνιον, Ἑλ-

ληνική Σημαία και Ἀργεῖο Πράσοο: — ὁ Φλίτ-Φλάν με τὸν Ρουμέλορ, Γαληνι- αῖαν, Θάλασσαν, Ἀδ-λά-σὸλ-μί, Κουταλιανόν, Ἐτσι θέλω, Ἐτσι μάρσσει, Ἑλληνι- κήν Σημαίαν, Τρομάραν, Λευκὴν Παριστι- ράν, Ἀπόμαχον Ρουμελιώτην καὶ με θλας τὰς Ἀγχιόρας — τὸ Ἑλληνικὸν Φρούριον με τὸν Φιλελευθέρου Ἑλληνα, Ἑλληνικὴν Ση- μαίαν, καὶ Ἀπόμαχον Ρουμελιώτην — ὁ Στρατηγὸς Ἀντίβας με τὸν Τσίτ-Τσιών, Ἀρ- δοῖον, Ἀργοναύτην, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Ἑλληνικὴν Καρδίαν καὶ Ἄεα — ἡ Ἀνθι- σιμένη Ἀμυγδαλιά με τὴν Αἰθιοπίδα, Ναυ- τοποῦλαν καὶ Ἡρωικὴν Πάργαν — ὁ Ἐο- σφόρος με τὸν Διδότορον — ὁ Κιθαροῦδος Ἀ- πόλλοι με τὸ Ἐτσι μάρσσει, Μολαῖδην, Παλλικαρί της Λατίας, Γερναίαν Σουλιώ- τισσαν, Ἄνθος τῶν Ἀλπειῶν, Δωδοῖδα καὶ Γλυκεῖαν Ἑλπίδα (ὁ Ἐθελοντής Στρατιώ- της δέχεται με θλας) — ἡ Ἀργυρὰ Πανσό- ληνος με τὸν Κουταλιανόν — ἡ Μαγευμένη Ἀκρογιαλιά με τὸν Ἄνδ-Κιζόσην, Ἀγρί- κὸν Ἀρμεία, Ἄεα, Ἀνεμοστρόβιλον καὶ Ναυ- τοποῦλαν — ἡ Τπολαῖς με τὸν Τσίτ-Τσιών καὶ Ναυτοποῦλαν — ἡ Κυμοδόχη με τὴν Μέλ- λουσαν Καλλιτέχνηδα — ἡ Βίγλα με τὸν Ἀγχιόρον Ἀρμεία — τὸ Παραδείσιον Πη- ρόν με τὴν Ὠραίαν Δορκάδα, Ἀνεμοστρό- βιλον, Ἀθάρα Περιστερὰν καὶ Ἀρχιναβαρ- χον Θεμιστοκλέα — ὁ Ἀνεμοστρόβιλος με θλας τὸς ἐν Κερκίρα συνδρομητὰς μου — τὸ Ἐτσι μάρσσει με τὸν Οἰδιπόδα Τύραννον, Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Μαρίαν Παυλάκη, Χριστίαν Δεσφίλα καὶ Βασιλικὴν Σταμάτη.

Ἀσπασμοί, πληροφορίαί. — Ἡ Μέλ- λουσα Καλλιτέχνης ἀπέχεται τὸν Ὀλυμπι- κήν τὸν ὅποιον συχνὰ βλέπει εἰς τὴν Κηρι- σίαν, ἔπον... (ἀλλὰ δὲν λέγει περισσύτερα, διὰ νὰ μὴ τὴν γνωρίσῃ) — ἡ Ἐντέριση πληρο- φορεῖ τὸν Τσίτ-Τσιών ὅτι αἱ ἐξέτασις της ἐπὶ- γων λαμπρὰ — ὁ Λοισιόμορος Τυμψηροῦδος ἐ- ρωτᾷ τὸν Δεκαπενταετη Πλάταρον ἂν ἐπέ- στρεφεν ἀπὸ τὴν Κέρκυραν — ἡ Ἀργυρὰ Παν- σόληνος συγγράει τὸν Οἰδιπόδα Τύραννον καὶ τὴν Γαληνιαν Θάλασσαν διὰ τὴν ὄραϊαν τῶν φωνῆν. Τοὺς ἤκουσε νὰ τραγουδοῦν τὴν 19 Ἀλύγουστον — ἡ Νέα Ἑλλάς ἐρωτᾷ τὸν Κου- τάλιανόν ἂν ἐπέραςε τὸ μάτι της σκύλας Φρί- τας — τὸ Τρογοῦακι ἐρωτᾷ τὸ Ἄνθος τῶν Ἀλπειῶν ἀπὸ ποῦ ἤρρασε τὸ Ἐντελδαῖς, ἴ- σως ἀπὸ τὸ παῖδι τοῦ Ιντερλάκεν; τὸ ἐρωτᾷ δὲ εἰς ποίαν πόλιν τῆς Ἑλθεσίας κατοικεῖ — ὁ Τσίτ-Τσιών παραπονεῖται ὅτι δὲν ἔλαβεν ἀκομήν τὰ τετράδια τῆς Ἀγχιόρας τῆς Ἑλπίδος καὶ τῆς Φθινοπωρινῆς Βροχῆς.

Ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φίλινος στέλλει ἡ Διά- πλάσις πρὸς τοὺς φίλους της: Ζεβάρ (ἔπειλα): Ἀστροφεγγιὰν (ἔλαβα τὸ ὑπόλοιπον τῶν ταχυ- δρωμικῶν διὰ τὰ τετράδια), Ἐθλοῖστην Στρα- τιστῶν, Φίλεργον Κέρην, Ἑλληνικὸν Δί- σθημα (τὸ ὅποιον μοῦ περιγράφει ὄραϊα τὴν εἰς Πενεῆλην ἔκδρομὴν του). Σερὸν Σολομῶντα, Ἀνδρέον Ἀργοναύτην (ὁ ὅποιος ποτὲ δὲν γί- νεται ἀραρετόν) καὶ νὰ το ἤξωρῃ!) Διμυλίαν Εἰμαρμένην (τὴ ζεσπάζωμα ἔχει νὰ γίνῃ τώρα εἰς τὸ Σχολεῖον, ἔ;) Ἄεα, Ὠραίαν Κέρκυ- ραν, Φλίτ-Φλάν (σὺμφωνοί!) Ἀνεκὸ Μανου- σάκι (ἀπὸ σήμερον λοιπόν!) Σερηγευμένην Ἡπειρωτίτισσαν, Μπαρμπα Νικολῆν, Μέλαγα Ἄετον, Ἀταγίδα (μὰ ποῦ εἶνε λοιπόν αὐτὸς ὁ ἀραῖος τόπος; δὲν μοῦ εἶνε) Ἄρχυ- ραν τῆς Φιλίας (εὐχαριστως) Θέλιπουσαν (ἔχι' δίδει εἶχα φυλάξῃ τὴν παλαιὴν ταϊνίαν) Ἰριδα (μαγευμένην τώρα ἀπὸ τὴν Μαγευμέ- νην Ἀκρογιαλιάν, τὴν ὅποιαν ἔχει πλησίον της) Νέαν Ἑλλάδα (τώρα λοιπόν ποῦ ἔγινε καλὰ, ἔς μου γράξῃ συχνὰ) Κόσην τῆς Ἑλ- λάδος, Κωνσταντίνου Λευκιᾶδην (μετὰ πά-

σας χαρὰς!) Ἡρακλῆν Ν. Κητήρογλον (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωρίαν) Ἐρυθρὸν Σταυρὸν (ἔπειλα) Ἄρελῆ Καρδίαν, Ἀρδὸν Βύρανα καὶ Πέτρον (μάλιστα, δύνασθε) Φλο- γερὰν Ἀσπίνα τοῦ Σουλίου, Παραδείσιον Πηρὸν (τὸ ὅποιον δὲν εἶχα λησμονήσῃ) Σε- ρηγευμένο Πουλλί (ἀγαθὴν τὰς ἐκ τῆς ἐκδρο- μῆς ἐντυπώσεις πρὸς τὸ Τόσον τοῦ Φόβου δά- παντήσω) Τυτῆαρον Ἀσκήην, Κύμα τῆς Σα- λαμίνας, Ἀνεμοστρόβιλον (ἔπειλα) Τσίτ- Τσιών (ἔπειλα) τὸν εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἔσα μοῦ γράσεις) Ὀκταόληνον Κρόνον, Μέγαν Να- πολέοντα, Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα (ἡ ὅποια εἶδεν εἰς τὸν ὕπνον της ὅτι ἔβραθευθῆ εἰς τὸν Διαγ. τῆς Ἑωγραφικῆς) Ζαχαῆον, κτλ. κτλ.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΒΣΗΘΩΜΑ

Ἐσπαθῶνον οἱ ἀγαπῆτοί μου φίλοι, ἔσπα- θῶνον ὀλονόν: ἡ Ἀσραπὴ (1 συνδρ.) ἡ Ζα- κωνθία Φρόουλα (νέον ἔσπαθ. 2) ὁ Ἀλέ- ξανδρος Σ. Οἰκογενεῖς (2) ἡ Ἀναστασία Θ. Ἀραβανῆ (1) ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος (1) ἡ Ναυτοπούλα (νέον ἔσπα. 2) ἡ Ρομητοπούλα (1) τὸ Ἀργεῖο Πράσοο (1) ὁ Ἄμψ. Ν. Χατζῆτακος (1) ὁ Πέτρος Κ. Νικολαΐδης (2) ὁ Θεοκωδίδης ὁ Ἰσοριδικὸς (1) ἡ Βασιλίσσα τῶν Μελισσῶν (1) ὁ Ἐμμ. Βενιαελλῆς (1) τὸ Ἄρυσφάρο (ν. ἔσπα. 2) ἡ Φίλεργος Κόρη (1) — καὶ ἔπειτα συνέχεια.

Ἄς δεχθῶν. θλας τὰς ἐγκυρίους μου εὐχα- ριστίας. Τώρα δὲ ποῦ ἤρχισαν τὰ σχολεῖα, ἔλ- πιζω ὅτι δὲ ἔσπαθῶνον καὶ πολλοὶ ἄλλοι, διότι τὸ σάδιον της ἐνεργείας εἶνε εὐρύτατον με τοὺς τῆσους παλαιούς καὶ νέους συμμαθητὰς. Ἐμπρὸς λοιπόν!

Εἰς ὅσας ἐ... ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Σε- πτεμβρίου, θλας... εἰς τὸ προσεχές.

Διδακτικὰ βιβλία.

Εἰς τὰ μεγάλα καὶ πασιγνωστα Καταστή- ματα Ἀνάστη Κωνσταντινίδου πωλοῦνται ἔλα τὰ ἐγκυρημένα Διδακτικὰ βιβλία τῶν Σχολείων, ἄεθα ἡ χαρδοῦσα κομμάτια καὶ στερηώτατα, ἔπως δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τα εὕρῃ τις ἄλλω.

Ἐπιστὸς εἰς τοὺς φίλους μου θλας, νὰ προ- μηθευθῶν φέτος τὰ βιβλία των ἐκ τῶν Κατα- στημάτων Ἀνάστη Κωνσταντινίδου. Ἡ με- γάλῃ κατανάλησις τῶν Καταστημάτων τοῖς ἐξ- ασφαλῆς ἐπιγῆ ὅσον γίνεται εὐθηνότεραν ἂν ἐτέρου ἡ ἀνεγνωρισμένη φιλοκαλία των, τοῖς ἐξ- ασφαλῆς κομφοτήτα ἀπαράμιλλον. Ἐκτός τού- του, νομίζω ὅτι οἱ φίλοι μου πρέπει νὰ προτιμοῦν τὰ Καταστήματα Κωνσταντινίδου ἐξ ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐκεῖ τυπῶνται τὰ φυλλάδια μου, καὶ βλέπετε πῶς με πόσην φιλοκαλίαν, προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἀλλόσποντες κατοί- κτιαν συνδρομητὰς νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκυ- κλίους τὴν νέαν των διεθυσιν, συμμαστὲλ- λοντες καὶ 50 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς τυπώσεως τῆς νέας ταϊνίας.

Οἱ ΕΝ ΡΟΥΜΑΝΙΑ συνδρομητὰς τῆς «Δια- πλάσεως τῶν Παιδῶν» ἂν δὲν δύνανται νὰ στέλλουν τὴν συνδρομήν των ἀπευθείας εἰς τὸ Γραφεῖον μας, παρακαλοῦνται νὰ πληρώνουσιν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἐν Βουκουρεστῆν τραπεζίτας κ. κ. Ἀδελφούς Λαῖτα, εὐγενεῖς ἀποδεχθέντας, κα- τὰ τὴν παρακλήσεώς μας, νὰ μας παρέχωσι τὴν εὐκολίαν ταύτην, ἀντιπροσωπεύοντες τὴν «Διά- πλάσιν» καθ' ἑλὴν τὴν Ρουμανίαν.

Οἱ καθυστεροῦντες παλαιότερον ἔσων συνδρο- μάς, ἐξ οἰσθόδοτε πόλεως της Ρουμανίας δύν- νανται νὰ στέλλωσι τὰ χρήματα ἔπιστρος πρὸς τοὺς κ. κ. Ἀδελφούς Λαῖτα, παρ' αὐτοῖς δὲ ἐγγράφονται καὶ νέοι συνδρομητὰς εἰς τὴν «Διά- πλάσιν τῶν Παιδῶν».

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 6 Ὀκτωβρ. ὁ.ἔ.

Νέος διαγωνισμὸς τῶν λύσεων. Κατὰ τὴν ἀνωτέρω ἐν σελίδι 294, προκηρύ- ξιν ἄρχεται ἀπὸ σήμερον ὁ 53ος Διαγωνισμὸς τῶν λύσεων εἰς τὸν ὅποιον εἰμποροῦν νὰ λάθουν μέρος ὅσοι θέλωσιν ἐκ τῶν συνδρομητῶν μας, ἡ ἄντ' αὐτῶν εἰς ἡ μίαν ἐκ τῶν ἀδελφῶν των.

477 Λεξιγράφος.

Ἡ μία θανατῶναι, βιάζει δὲ ἡ ἄλλη. Ἄν ἄνθρωπος ἐνωθῶσι, δημοκρατία θάλλει.

Ἐπειλὴ ἐκ τῶν Τρομάρα

478. Συλλαβογράφος.

Δύο γράμματ' ἂν συνδέσῃς. Ὅστρον δάποτελέσῃς.

Ἐπειλὴ ἐκ τῶν Τσίτ-Τσιών

479 Στοιχειογράφος.

Εἶμαι σημεῖον τῆς γραφῆς ἂν μάποκεφαλίσῃς ἐν μέρῳ γίνονται τῆς γῆς.

Ἐπειλὴ ἐκ τῶν Μικροῦ Μορβιάνου

480. Γωνία.

A++++ = Ὅρος. +!++++ = Μέρος τοῦ σώματος. ++A++ = Δένδρον. +II+++ = Καπέος. H++++ = Ἄνωουρία.

Ἐπειλὴ ἐκ τῶν Τριχαγαρινοπούλου

481. Πυραμῆς.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυ- ροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ναγιωθῶσονται τὸνομα ἡῆσου. αἱ δὲ ἔξ στιγμαὶ τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐ- τῶν σταυροῦ νάποτελέσῃ τὸνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος, αἱ ἀνωτέρω τέσσαρες ποταμοὶ τῆς Εὐ- ρωπῆς καὶ αἱ ὑπερῶνα δύο ὄρου μεγάλονήσου.

Ἐπειλὴ ἐκ τῶν Δημητρίου Β. Βαϊάκου

482. Χαλγίνου.

Διὰ τίνος μέσου δύναται νὰ εἰσαχθῇ ἡ δημο- κρατία εἰς δέκα ἐπικρατείας τῆς Εὐρώπης;

Ἐπειλὴ ἐκ τῶν Ἀποστολικοῦ

483 487. Συνθεσις λέξεων.

Διὰ κατάλληλου συναρμολογήσεως τῶν κάτωθι δέκα ἐπτὰ ἀναλῶν σχημάτων τὰ ὄνοματα πέντε πύλων.

Μι-λα-μ-ε-σο-ο-ι-νι-α-βον-αν-ι-νο-να-τσο-κα- ω-βαλ-μ.

Ἐπειλὴ ἐκ τῶν Φιλίππων Μικροσιάνου

4 8-490 Κεχυρμμένα ὄνοματα ἡῆσων. 1-3 Ὁ Μάρτιος καὶ ὁ Σεπτέμβριος εἰσι μῆνες καθ' οὓς εὐσθ' πολὺ ὁ ἀνεμος.

Ἐπειλὴ ἐκ τῶν Ἐδικοῦ Στρατιώτου

491 Λογοπαγγιον.

Μόνου κερασάκια κόκκινα ἔχομεν;

Ἐπειλὴ ἐκ τῆς Ὠραίας Κεραβεῶς

492. Ἀκροστιχίς.

Τὰ δεύτερα γράμματ' αὐτῶν ζητούμενων λέ- ξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίου ῥήτορος.

1, Ποιοτὸς τῆς Γερμανίας. 2, Βασιλεὺς ἀρ- χαῖος. 3, Νῆσος τῆς Ἰταλίας. 4, Μουσικὸν ὄρ- γανον. 5, Ζῆρον. 6, Ὅπλον τῶν ἀρχαίων.

Ἐπειλὴ ἐκ τῶν Κόντε Ραπακῶν

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆ 26 Ἰουλίου 1897.

380. Ἀδών (λα, Δών). — 381. Πλοῖον, ἴον. — 382. Ὁ λύκος. 383. ΝΗΜΑ. 384-388. Πινόμενης τῆς ἀν- ΗΣΑΝ καταστάσεως διὰ τῶν γραμ- ΜΑΙ Α μάτων χ, ἰ σχηματίζονται αἱ λέ- ΑΝΔΕ ἔεις ἡμέρας, χείρος, χείρ, λαι- κήν, χαιρῶν. — 389-393. 1. Ἄλκυον. 2. Ἐρ- ρωθός. 3. Περιστέρα. 4. Σπρουθόν. 5. Χελι- δών. — 394. ΚΟΑΡΟΣ (1, ἈΚαῖα. 2, ΚΟ- ραῖ. 3, ΟΔυσσεύς. 4, ΗΡΑ. 5, ΓΟΡτυνία. 6, ἸΣπανία). — 395. ΘΑΣΟΣ, ΑΘΗΝΑ (1, ΘΑμνος. 2, ΑΘως. 3, ΣΗΝία. 4, ΟΝος. 5, ΕΛμος). — 396. Ἡ φίλια ἔργος οὐ λόγος δέ- δῆλωται. — 397. Δίφου τεθνήσκει ἡ ζῆν αἰσχροῦς.